Odmítne-li ministerstvo vnitra meritorně vyříditi podání strany proto, že není sepsáno v jazyce státním — československém, jest pro jazykovou stránku stížnosti podané na toto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu pro porušení jazykového práva rozhodnou jazyková kvalifikace soudního okresu sídla žalovaného ministerstva, i když věc, jíž se podání ono týkalo, vzešla v soudním okrese s kvalifikovanou menšinou jazykovou, jejíž stěžovatel jest.

Obec, která naříká stížností na nejvyšší správní soud podanou porušení práva jazykového, vystupuje tu vždy ve vlastnosti strany.

(Usnesení ze dne 29. prosince 1924 č. 5063.)

V řízení dle § 4 zák. ze dne 12. srp. 1921 č. 354 sb. z. a n. jest po stránce jazykové směrodatný soudní okres bydliště osoby, o jejíž status jde, není-li tohoto důvodu příslušnosti rozhoduje (pražský) soudní okres.

(Nález ze dne 22. ledna 1923 č. 6606.)

Při podáních, která činí státní úředníci ve výslužbě jako strany v záležitostech svého služebního poměru, posuzovati jest přípustnost použití menšinového jazyka ve smyslu § 2 jazyk zákona podle soudního okresu, v němž podatel měl v aktivní službě naposledy své úřední sídlo.

(Usnesení ze dne 22. ledna 1923 č. 10.163.)

Okresní soud »Brno okolí« není povinen přijímati německá podání stran ani ve věcech vzešlých v některé z katastrálních obcí, jež byly zákonem ze dne 16. dubna 1919 č. 213 sb. z. a n. se zemským hlavním městem Brnem sloučeny.

(Nález ze dne 22. ledna 1923 č. 11.066.)

Dle § 2 jaz. zák. jsou i cizí státní příslušníci účastni menšinového práva jazykového, jsou-li přípustného menšinového jazyka.

(Nález ze dne 14. února 1923 č. 2607.)

Není porušením § 2 jazykového zákona ze dne 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n. jest-li že finanční prokuratura, zastupující stát v soukromoprávním sporu s příslušníkem jazyka minoritního, činí podání na soud toliko v jazyku státním.

(Nález ze dne 23. února 1923 č. 3187.)

Zemskému správnímu výboru nepřísluší ani jako řádné instanci ani jako dohledacímu orgánu nad podřízenými autonomními úřady právo rozhodovati o stížnostech podaných do porušení práv jazykových, spatřovaného v postupu okresní správní komise.

K rozhodování těchto sporů jsou dle § 7 zák. ze dne 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n. výlučně političtí úřadové jako dohlédací státní úřady povolány.

(Nález z 10. října 1923 č. 14.945.)

Z ustanovení § 8 odst. 2. jazykového zákona nemůže strana odvozovati právní nárok, aby úřad přes to, že nejsou dány podmínky § 2 odst. 2. přijímal a vyřizoval podání v jazyku jiném než státním.

(Nález ze dne 28. prosince 1923 č. 21.570.)

Pro používání jazyka ve stížnosti na nejvyšší správní soud rozhoduje jazyková kvalifikace obyvatelstva soudního okresu, ve kterém tento spor jazykový vzešel.

(Usnesení ze dne 5. dubna 1922 č. 4574.)

Soudním okresem po rozumu § 2 zák. z 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n. rozuměti jest obvod okresního soudu, nikoli obvod sborového soudu, před nímž se spor v I. instanci projednával a jest lhostejno, zda obvod tohoto sborového soudu tvoří také soudní okresy s kvalifikovanou národní menšinou.

(Nález ze dne 27. dubna 1922 č. 5179.)

Presidium nejvyššího soudu v Brně není poslední instancí ve věcech jazykových u nejvyššího soudu vzešlých.

(Usnesení ze dne 11. září 1922 č. 10.845.)

Právo na užití menšinového jazyka je ryze osobním oprávněním příslušníka tohoto jazyka. Advokát, činí-li jako právní zástupce neb obhájce za něho podání, jedná jenom jeho jménem a dlužno tedy o otázku přípustnosti použití jazyka menšinového posuzovati i tu dle osoby zastoupeného.

(Nález ze dne 29. března 1921 č. 13.297.)

Dle § 2 jazykového zákona jsou i cizí státní příslušníci účastni menšinového práva jazykového, jsou-li příslušníky přípustného menšinového jazyka. Retorse proti příslušníkům cizího státu může se použíti jen na základě všeobecné normy pro všechny úřady a soudy státu závazné.

(Nález ze dne 5. října 1921 č. 12.285.)

Advokát zastupující cizince při ústním jednání před nejvyšším správním soudem, podléhá po stránce jazykové stejným obmezením jako strana sama.

(Usnesení ze dne 11. února 1920 č. 1042.)

Právo na ochranu menšinovou v ohledu jazykovém mají i osoby právnické, tedy též okresní školní rada, pokud vystupuje jako strana k obhájení svých práv.

(Usnesení ze dne 26. června 1919 č. 2334.) r. k.

Zásadní rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věcech poplatků převodních (hlavně nemovitostních).

Koupí-li obec »k účelům obytným v akci za účelem řešení bytové nouze« dům, který dosud nesloužil k obývání, přísluší jí při tom osobní osvobození od poplatků ve smyslu pol. 44/75 lit. b) popl. zákona.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 11.790.)

Pro otázku osobního osvobození obce od převodního poplatku z koupě domu podle saz. pol. 44/75 lit. b. p. z. jest rozhodným onen **určitý úkol,** jehož plnění obec v době uzavření kupní smlouvy sledovala (nouzové ubytování); změna v určení koupeného domu později nastalá (pro účely vodárny) jest pro otázku tu bez významu.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 12.307/26.)

Bylo-li konečné rozhodnutí o převodním poplatku, vydané na rekurs prodávajícího, ale adresované také kupujícímu, jemuž se tím uložila nově poplatková povinnost, doručeno prodávajícímu, tím však předáno kupujícímu a jím převzato, nastalo tím doručení náhradní a jest kupující oprávněn, stěžovati si k nejvyššímu správnímu soudu.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 11.790.)

Osvobození od převodních poplatků z převodu novostaveb ve smyslu § 38, odst. 2. zák. č. 100/1921 sb. z. a n. nevyžaduje, aby pro dotyčnou novostavbu byla povolena finanční podpora státu podle tohoto zákona.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 11.790.)

Prodej obecních stavebních pozemků stavebnímu družstvu ke stavbě činžovních domů není osvobozen od převodního poplatku ve smyslu saz. pol. 20/102 lit. f), popl. zákona.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 9198.)

Nemá-li úřad po ruce ani inventury (bilance) všemi společníky podepsané (čl. 91. obch. z.) nebo aspoň všemi společníky za správnou uznané, ani jiného závazného prohlášení společenské firmy o nabytí (přínosu) nemovitého jmění, patřícího společníkům, nelze předepsati z hodnoty těchto nemovitostí poplatek inmobilární dle pozn. 4. k saz. pol. 91/55, neprokázal-li úřad, že nemovitosti ty byly do společnosti vneseny.

(Nález ze dne 14. března 1927 č. 8695.)

Vymíní-li si jeden z prodávajících spoluvlastníků v kupní smlouvě o nemovitost od kupujícího zvláštní příspěvek k úhradě útrat, které prý mu včasným vyklizením prodaného objektu vzniknou, jde o vedlejší plnění podle § 50 popl. zákona o pozn. 1. k saz. pol. 95/65.

(Nález ze dne 3. března 1927 č. 4064.)

Vymínila-li si obec, prodávajíc stavební pozemky, od kupujícího vedle kupní ceny ještě příspěvky na zřízení cest, kanalisace a pod. (§ 26 zák. č. 329/21) jest zde právní domněnka, že příspěvky ty nejsou částí kupní ceny.

Protidůkaz musí vésti úřad.

(Nález ze dne 5. února 1927 č. 2281.)

Okolnost, že v době převodu hospodářské usedlosti byly již skončeny určité sezonní práce, ku kterým sloužily jisté předměty (stroje, koně a pod.) současně převedené a ke stálému hospodářství určené, a že se tedy předmětů těch v době převodu fakticky k hospodaření neužívalo, neodmítá předmětům těm povahy příslušenství.

(Nález ze dne 20. října 1926 č. 22.854.)

Domáhá-li se nabyvatel polovice rolnické usedlosti v Čechách zděděné společně s bratrem a jemu společně s ním odevzdané pro toto převzetí výhody § 7 zákona č. 74/1901 uváděje, že toto převzetí celé usedlosti již před odevzdáním pozůstalosti bylo v y h r a ž e n o, jest vadou řízení, nebyla-li správnost tohoto tvrzení vyšetřena. (§ 5 zák. ze 7. srpna 1908 č. 68 z. z. pro Čechy.)

(Nález ze dne 19. června 1926 č. 13.029.)

Práva patentní a práva na ochranu vzorků nejsou příslušenstvím nemovitostí.

(Nález ze dne 19. června 1926 č. 12.929.)

Úplata za přenechání práva užívati dosavadního zevnějšího označení podniku (46 živ. řadu) nepodléhá poplatku nemovitostnímu.

(Nález ze dne 15. května 1926 č. 7963.)

Poplatkové osvobození dle § 36 odst. 2. zákona ze dne 25. ledna 1923 č. 35 sb. z. a n. vztahuje se toliko na převody domů, jejichž stavba byla dokončena ve smyslu § 11 odst. 3. prov. nař. ze dne 19. července 1923 č. 160 sb. z. a n.

(Nález ze dne 21. května 1926 č. 10.298/26.)

Osvobození od převodních poplatků a převodů novostaveb ve smyslu § 36 odst. 2. zákona č. 45/22 nevyžaduje, aby pro dotyčnou novostavbu byla povolena finanční podpora státu podle tohoto zákona.

(Nález ze dne 16. dubna 1926 č. 1504.)

Přenáší-li se váreční právo pravovárečného měšťanstva v Žatci současně s domem, se kterým je dočasně spojeno, dlužno jeho cenu vzíti do základu poplatku immobilárního.

(Nález ze dne 17. listopadu 1924 č. 22.562.)

Převod práva várečného v Žatci b e z současného převodu domu, na němž dosud vázlo, nepodléhá poplatku nemovitostnímu.

(Nález ze dne 6. října 1924 č. 16.163.)

Za platnosti zák. č. 108/21 Sb. z. a n. nelze nabýti titulu vlastnictví zabraného nemovitého majetku bez schválení dotyčné smlouvy státním pozemkovým úřadem.

(Nález ze dne 19. března 1926 č. 5555.)

Ustanovení poznámky 4. k sazbě prováděcího nařízení č. 111/22 dle něhož manželka zůstavitelova, prokáže-li nemajetnost, platí při nápadech n e p ř e v y š u j í c í c h cenu 10.000 kor. čs. polovici dědické daně, odporuje zákonu (poznámce 5. k sazbě) č. 337/21, který stanoví, že snížení daně nastává při nápadech, p ř e v y š u j í c í c h cenu 10.000 Kč.

(Nález ze dne 3. února 1926 č. 15.769.)

Jest-li že kupující v kupní smlouvě o nemovitosti vezme na vědomí, že prodávající daroval určitý lesní porost osobě třetí, připočítá se hodnota tohoto porostu k ujednané platbě jako vedlejší plnění.

(Nález ze dne 17. března 1925 č. 2142.)

Pro výměru poplatku ze smlouvy o prodeji církevního (obročního, řádového) jmění jest rozhodným den schválení smlouvy příslušnými státními a církevními úřady.

(Nález ze dne 10. března 1925 č. 4794.)

Postoupila-li dědička do dvou let po nápadu dědickém a před vydáním odevzdací listiny pozůstalostní poloviču reality, nelze z důvodu, že již před dědickým nápadem byla vlastnící druhé poloviči téže reality, omeziti vrácení nemovitostního dědického poplatku (§ 39 cís. nař. z 15. září 1915 č. 278 ř. z.) na polovici tohoto poplatku.

(Nález ze dne 19. února 1925 č. 20.772.)

Ustanovení § 5 zákona z 12. srpna 1921 č. 337 Sb. z. a n. dlužno použíti i, jde-li o převzetí nemovitostí na základě dědického narovnání, jest-li že by při normální, dle tohoto zákonného ustanovení neredukované sazbě poplatku immobilárního bylo podle § 14 odst. 4. cís. nařízení č. 278/1915 ř. z. dědické poplatky vyměřiti podle skutečného přikázání pozůstalosti po dědickém narovnání.

(Nález ze dne 23. ledna 1925 č. 1377.)

Při vyměření percentuálního poplatku z prodeje rolnické živnosti nelze ke kupní ceně připočítati i cenu živého a mrtvého inventáře, když dle obsahu smlouvy inventář ten byl výslovně z prodeje vyloučen, prodávač živnosti si k němu právo vlastnické vyhradil a hospodaří pak dále s inventářem tím na prodané živnosti jako její pachtýř.

(Nález ze dne 23. května 1921 č. 10.122.)

Platnost smlouvy o prodeji nemovitosti, náležející do pozůstalosti neodevzdané, nastane teprve schválením pozůstalostního soudu a podléhá proto smlouva poplatku dle předpisů platných v době schválení.

(Nález ze dne 5. února 1924 č. 1874.)

Osobní osvobození obce dle sazeb. pol. 44/75 lit. b) popl. zákona pro právní jednání, jímž koupila elektrárnu a plynárnu pro veřejné a pro soukromé osvětlování, vztahuje se na celý převodní poplatek, byla-li obec nucena koupiti tyto podniky v celku, aby mohla dosíci účele veřejného osvětlování.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 15.011.)

O ceně zvláštní obliby na straně kupujícího lze mluviti i tenkrát, když jest kupující osobou právnickou.

(Nález ze dne 23. května 1923 č. 8566.)

Vydá-li žalovaný úřad po podané stížnosti d a l š í rozhodnutí, jímž ale naříkané rozhodnutí odvoláno n e b y l o, nemůže nejvyšší správní soud k tomuto novému výroku hleděti ve směru § 44 z. o. s. s.

(Nález ze dne 20. prosince 1922 č. 19.447.)

Není vedlejším plněním ve smyslu § 50 popl. z. resp. saz. položky č. 95/65 A lit. pozn. 1., když jest smlouvou o kácení lesa uloženo kupci lesa na stojato, aby udržoval řádné cesty a vodní odtoky.

(Nález ze dne 3. února 1922 č. 1124.)

Převede-li na sebe jednotným právním jednáním několik osob nemovitosti, několika osobám spoluvlastnicky náležející, opět do knihovního spoluvlastnictví, jest poplatek vyměřiti podle § 2 lit. h) odst. 2. vládního nařízení ze dne 24. června 1920 č. 403 sb. z. a n. z úhrnné kupní ceny a nikoli dle § 2 h) odst. 3. téhož nařízení z ceny jednotlivých podílů.

(Nález ze dne 18. května 1922 č. 6101.)

Koupí-li manžel svým jménem nemovitost a dodatečně prohlásí, že polovici reality koupil pro manželku, nepředloží však plnou moc kvalifikovanou dle č. 6 lit. c) připomínek k poplatkové sazbě, je tu právní domněnka, že nastal převod jmění s něho na manželku.

(Nález ze dne 9. listopadu 1922 č. 16.705.)

Převezme-li jeden spoluvlastník nemovitosti, jejíž hodnota jest dluhy vyčerpána, podíly ostatních spoluvlastníků za dluhy, podléhá právní jednání poplatku nemovitostnímu z hrubé ceny podílů převzatých.

(Za platnosti § 7 zák. ze 7. ledna 1920 č. 31. sb. z. a n.)

(Nález ze dne 9. listopadu 1922 č. 16.658.)

Vysloví-li e n u n c i á t rozsudku o žalobě určovací p o p r o v e d e n é m ř í z e n í k o n t r a d i k t o r n í m, že ke smlouvě kupní n e d o š l o, nemůže finanční úřad z důvodů roz-

sudku, jež jsou v přímém rozporu s jeho enunciatem, dospěti právem k závěru, že jde o poplatné právní jednání.

(Nález ze dne 2. prosince 1922 č. 4540.)

Z okolnosti, že složil kupující při ústní kupní smlouvě určitý peníz jako závdavek neb na účet kupní ceny a že mu prodávající tuto částku vrátili a soudním smírem se zavázali k náhradě škody, nelze ještě dovozovati, že došlo k platné kupní smlouvě, když bylo zjištěno, že táž nemovitost byla před tím prodána osobě jiné.

(Nález ze dne 12. ledna 1922 č. 402.)

V tuzemsku zřízená listina o koupi nemovitosti v cizozemsku ležící podléhá poplatku dle stupnice II.

(Nález ze dne 16. února 1923 č. 7984.)

Ve smyslu § 21 odst. 1. cís. nař. z 15. IX. 1915 č. 278 ř. z. platí se dědický poplatek z hodnoty obohacení nastalého zánikem služebnosti i tehdy, když poplatek za převod zatížené věci (muta proprietas) byl hned při nápadu zaplacen — stává tedy povinnost ohlašovací dle § 41.

(Nález ze dne 3. března 1923 č. 3716.)

Prohlásila-li kupující banka v trhové smlouvě, že jí uzavírá s úmyslem, že nemovitosti přenese na tvořící se třetí společnosti, dá pro sebe vložiti vlastnické právo do knih pozemkových a ve zvláštním vkladním prohlášení svolí ku převodu vlastnického práva na mezitím utvořenou akciovou společnost, jde o dva poplatné převody majetkové.

(Nález ze dne 8. března 1923 č. 11.576.)

Finanční úřad není oprávněn vzíti za podklad vyměření poplatku převodního při koupi dědického podílu beze všeho místo odhadní ceny zjištění soudním odhadem v řízení pozůstalostním, poměrnou část vyšší ceny, za kterou později kupující nabyl ostatních podílů.

(Nález ze dne 23. října 1919 č. 169.)

Kartelní práva postoupená při prodeji cukrovaru (tovární reality) nelze pokládati za práva spojená s držbou nemovitostí ve smyslu § 298 obč. zák. a nelze proto jich cenu podrobiti poplatku nemovitostnímu.

(Nález ze dne 9. září 1921 č. 11.199.)

Stroje, umístěné v prádelně, koupené k jejímu dalšímu provozování, jsou příslušenstvím budovy, bez ohledu na to, zda jí použiti lze také k jinému průmyslovému účelu.

(Nález ze dne 29. ledna 1921 č. 941.)

Vodní práva, neobmezená dle povolení ve smyslu § 26 zák. ze dne 28. srpna 1870 č. 71 z. z. pro Čechy výslovně na určitou osobu, jsou příslušenstvím podniku nebo nemovitosti.

(Nález ze dne 4. června 1921 č. 7039.) r. k.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Právoplatnost schváleného vyrovnání nastává uplynutím rekursní (14 dnů) lhůty ode dne, kdy vyvěšeno bylo schvalovací usnesení na soudní desce. To platí ohledně všech účastníků bez ohledu na to, bylo-li jim a kdy usnesení to doručeno.

To platí i pro počítání lhůty stanovené dlužníku pro splatnost vyrovnacích kvot, třeba věřiteli usnesení schvalovací bylo doručeno později.

Následky opožděného placení kvoty nastanou, třeba dlužník ocitl se v prodlení jen z omylu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 2. března 1927 Rv I 1577/26.)

Žalobu vyrovnavacího dlužníka podanou proti věřiteli, jenž pro nezaplacení vyrovnáním stanovené kvoty včas vedl exekuci pro celou původní pohledávku, jež obživla dle čl. III. novely č. 99 sb. z. a n. na zrušení exekuce zamítly všechny tři stolice soudní.

Důvody nejvyššího soudu: Dovolání míní, že zavázal-li se žalobce ve vyrovnání svým věřitelům zaplatiti kvotu v určité lhůtě po právoplatnosti potvrzení vyrovnání, mohl by se ocitnouti v prodlení teprvé tehdy, kdy rekursní lhůta proti potvrzujícímu usnesení uplynula všem súčastněným a věřitelům, jimž toto usnesení bylo doručeno, tedy od nejposlednějšího doručení.

Dovolatel jest však na omylu, protože si nesprávně vykládá ustanovení § 174 odst. 2. konk. ř. Praví-li se v § 174 odst. 2. konk. ř., že je-li vedle veřejných oznámení předepsáno též zvláštní doručení, nastávají účinky doručení již veřejnou vyhláškou, i když doručení se nestalo, neznamená to nic jiného než, že vyrovnání stává se právoplatným již uplynutím lhůty k opravným prostředkům ode dne uveřejnění potvrzení vyrovnání na desce vyrovnacího soudu bez ohledu na to, zda jednotlivá doručení všem věřitelům a účastníkům se stala a kdy se stala, protože jednotlivá doručení (jako náhradní) nemají právního významu. Účelem předpisu § 174 odst. 2. konk. ř. jest stanovení jednotné doby pro všechny věřitele a účastníky vyrovnacího řízení, jak co se týče lhůty pro opravné prostředky tak i pro účinky právoplatnosti usnesení vyrovnacího soudu.

V dovolání se dále zastává názor, že takové účinky nastávají jen proti dlužníkům, kteří úmyslně neb z hrubé nedbalosti jsou s placením v prodlení, kdežto žalobce opozdil se z omluvitelného omylu. Zákon však naprosto nerozeznává mezi příčinami, které vedly k nedodržení lhůty pro splacení vyrovnací kvoty. Proto nebylo zapotřebí zjišťovati, kdy uplynula lhůta rekursní pro všechny ty, jimž usnesení o potvrzení vyrovnání bylo doručeno. -r.

Připojí-li Státní pozemkový úřad ke svému souhlasu s dohodou účastníků zrušeného reálního svěřenství záboru podléhajícího nějaké výhrady zakládající se na zákonu záborovém, nepřekáží to svěřenskému soudu, aby dohodu tu schválil a jest to věcí účastníků samotných, aby se buď výhradám podrobili aneb vymohli si upuštění od nich na pozemkovém úřadě.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně z 2. února 1927 R I 38/27.)

Bývalý držitel reálního svěřenství stěžoval si do usnesení svěřenského soudu, jímž dohoda čekatelů přes to, že Státní pozemkový úřad připojil ku schválení svému určité výhrady, dohodu předce schválil.

Rekurs zůstal bez úspěchu. Odůvodnění druhé stolice:

Při schválení dohody musí se svěřenský soud říditi jedině předpisy zákona o zrušení svěřenství a shledá-li, že dohoda předložená tomuto zákonu vyhovuje, nemá příčiny, aby ji neschválil. K dohodě, která se týká zabraného majetku, jest dle § 13 zák. o zrušení svěřenství potřebí souhlasu státního pozemkového úřadu, jemuž dlužno všechna usnesení doručiti. Proto vyžádal si soud souhlas ten. St. poz. úřad k dohodě zásadně svolil, vyhradiv si podmínky, které netýkají se zrušení svěřenství, nýbrž zakládají se na zákonu záborovém, pak ovšem nemá svěřenský soud žádné moci, aby St. poz. úřad přiměl k tomu, by podmínky své změnil, nýbrž jest to věcí držitele svěřenství, aby změnu jich si vymohl.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Odůvodnění:

Uplatňovanou nezákonnost dovozuje stěžovatel z toho, že prý schválení dohody stalo se předčasně. Rekurent neuvádí, kterému zákonnému předpisu schválení dohody odporuje. Z obecného předpisu § 13 zák. o zrušení svěřenství č. 179/1924 sb. z. a n. nelze dovoditi správnost jeho názoru, neboť podle něho nesmí svěřenský soud rozhodnouti bez souhlasu státního pozemkového úřadu, nelze však říci naopak, že by svěřenský soud, jakmile pozemkový úřad s dohodou souhlasí, mohl rozeznávati, zda se tak děje bezpodmínečně nebo s výhradami, s nimiž účastníci dohody po případě někteří z nich nebudou snad souhlasiti. Svěřenský soud může uvažovati jedině o tom, zda dohoda byla předložena ve lhůtě § 2 odst. 4., zda sjednána byla mezi osobami uvedenými v odst. 3. a zda nepříčí se účelu zákona, konečně zda státní pozemkový úřad s ní souhlasí. Jsou-li splněny tyto podmínky, nezbývá mu, než by dohodu schválil, ježto úprava poměru uvolněného svěřenství dohodou je podle § 2 odst. 1. právem osob tam vytčených. Co do výhrad připojených pozemkovým úřadem k schvalovací doložce, nezbývá, než by účastníci dohody, t. j. ti, kteří s výhradami nesouhlasí, buď se jim podrobili anebo vymohli si změnu